

derfor nødvendigt, at Distriktsbestyrerne i udstrakt Grad har den øverste Myndighed. Naar jeg fremhæver disse faa Ting, vil det sikkert staa klart for enhver — jeg appellerer i saa Henseende til ethvert Medlem —, at det ærede Medlem maa være i Vilderede med disse Ting.

Jeg har ikke givet mig af med den Opgave, som den højtærede Minister beder mig om at udtale mig nærmere om, thi det er ikke mig, men den ærede Ordfører — hvad Ministeren synes at have overset —, der henlægger Sektionsledelse-myndigheden under Generaldirektøren. Den ærede Ordfører sagde nemlig i Gaar, og det belyser yderligere det uklare, der er hos Ordføreren i denne Sag — jeg var for Resten allerede inde paa det i Gaar —, at „Afdelingschefen vil, naar han kommer ud i Distriktet, konferere med sin Sektionsleder“. Dette er imidlertid en komplet Umulighed, for han har ingen Sektionsleder — Sektionslederen staar ikke under Afdelingschefen, men under Distriktschefen og ikke under nogen anden. Det ærede Medlem siger videre, at Afdelingschefen vil „konferere med sin Sektionsleder, men med Distriktschefen som Mellemed“, og tilføjer saa — og her er vi ude paa Blomsternes Omraade —: „Distriktschefen vil aabenbart være nærværende, Ordren skal gaa gennem ham, og han vil drage Omsorg for, at Samarbejdet bliver lagt til Rette og udført i Overensstemmelse med de givne Ordre“. Det forekommer mig, at man ved blot at fremdrage de Udtalelser af den ærede Ordfører, maa være paa det rene med, at den ærede Ordfører selv dokumenterer, at Gennemførelsen af Flertalsforslaget ikke er nogen rationel Ordning af dette Spørgsmaal. Medens jeg kan give den ærede Ordfører Ret i, hvad han udtalte ved Sagens første Behandling, at medens en Centralisation af en stor Virksomhed er det, der kan give den mest økonomiske Ledelse og altsaa i alle Henseender er den bedste, kan man dog ogsaa ønske det modsatte, en Decentralisation. Men i saa Henseende forekommer det mig, at man paa eet Punkt i dette Lovforslag er gaaet forkert, thi man skal vedblivende opretholde en vis Centralisation, blandt andet af Hensyn til ensartede Afgørelser, men man skal decentralisere med Hensyn til Sagens Beskaffenhed, det vil sige, man skal lægge Afgørelsen af en Mængde Ting, som overfor det hele er Smaating, ud til ikke alene Distriktscheferne, men til nye underordnede Embedsmænd, der skal have

Lov til at disponere ret frit. Men man skal ikke decentralisere Ledelsen paa den Maade, som det her vil ske, hvor ogsaa det økonomiske Ansvar udviskes, idet det fordeles dels efter Fagene paa Afdelingscheferne og dels efter Landomraadet paa Distriktscheferne. Den højtærede Minister nævnte netop i sin Forelæggelsestale et Tilfælde med Reparation f. Eks. paa en Station. Alt det Skrivi, der foretages nu om Stunder, kan man meget godt komme bort fra ved at give en større Myndighed eller maaske derved, at Ledelsen i højere Grad benytter et lille flyvende Korps, for det er ikke hver Dag, der skal repareres paa en Station, det er maaske en eller to Gange om Aaret, og saa vilde man meget godt kunne bruge faa Mennesker, der drager fra Station til Station og træffer Bestemmelse om i alt Fald mindre Sager og indstiller, naar det gælder større Sager. Paa den Maade skulde man decentralisere, lægge en Del Myndighed ud til Stationsforstanderne og andre, men ikke paa den forvirrede Maade, hvorpaa det her sker.

Jensen-Sønderup: Jeg kunde ikke undgaa at faa det Indtryk af den højtærede Ministers Udtalelser, at der i Virkeligheden hersker stor Uoverensstemmelse mellem ham og Flertalsordføreren. Den højtærede Minister gaar ud fra — og det synes jeg, han sagde tydeligt nok i Dag, og han har ogsaa givet det til Kende i Udvalget —, at hvad der for ham var Opgaven, var at faa det Arbejde, som nu ligger i Generaldirektionen, delt, saa at en Del af det kommer paa andre Hænder. Hvis det er rigtigt, at Generaldirektionen har meget mere at afgøre, end den kan overkomme, og man som den højtærede Minister ikke tør lægge ret mange Afgørelser ud til de underordnede Myndigheder, til de saakaldte Sektionsledere, kan det blive en Nødvendighed, at man laver, hvad Mindretallet har tilladt sig at kalde smaa Generaldirektioner. I selve dette er der en Uoverensstemmelse mellem den højtærede Minister og Flertallet. Selvedet, om der skal være „indtil“ 3 eller „mindst“ 3, er ogsaa et Vidnesbyrd om, at det er forskellige Ting, man vil.

Det er klart, at Ministeren ud fra sin Opfattelse, at Generaldirektionen ikke kan overkomme Arbejdet, maa holde paa, at der ikke er Grund til at foretage mere Deling end højst nødvendigt. Ministeren siger, at der kan være Mening i, at hvis der er foreslaaet to Distrikter, og der saa